

Мистиката на българското хоро

Николай РАДЕВ - Алдебаран
(откъс от книгата "Древният код 681")

Освен виждащото се на повърхността и привидната си примитивност, българските традиции съдържат дълбок езотеричен пласт и пазят трудно разгадаема тайна. Тайната за голямата им вибрационна мощ, защото почти винаги най-важното, което са правили, е било да настройват човешките души и тела към една или друга вибрация на Природата, към една или друга еманация на нейния Създател. Така се получавало безкрайното преливане: Човек - Природа - Създател... и обратното.

Но нека спрем сега вниманието си на нещо много конкретно – българското хоро, най-вероятно оставено ни в наследство от тези древни чудодейци – траките. И тук веднага възниква въпросът: що за идея е това, хората да играят заловени един за друг в кръг, с музиканта, най-често гайдар, в самия му център?... Идеята е такава: хорото да дублира космичното, т.е. да е енергетичен модел на нашата Слънчева система. Дори и с движението на играчите по посока, обратна на часовниковата стрелка – както се движат планетите около Слънцето – и с епизодичната промяна на посоката – по подобие епизодичното ретроградно планетно движение от гледна точка на Земята. Всичко това е обмисляно до най-малки подробности от древни мъдреци, за да се получи по закона на подобие мощен вибрационен резонанс, проникващ навсякъде – навън и навътре, във всички пространства и измерения на видимия и невидимия свят. Ще рече: нашето хоро, за което някои днешни "умници" твърдят, че е изживяло своето време, всъщност е истински ретранслатор на космична енергия и същевременно – мощен генератор на психична, физична, биологична и духовна мощ за играещите го.

И този генератор безотказно е служил на българите, като ги е зареждал с нови сили в продължение на хилядолетия. На всички празници и най-вече всяка неделя без прекъсване - хиляди, стотици хиляди недели наред. Селският мегдан или градският площад в неделя е представлявал, така да се каже, вековната дискотека на нашите предци. Но паралелите с днешно време свършват дотук, главно защото на хорото тогава идвали всички – и млади и по-възрастни, и деца и старци. Всички поколения и цялата общност – в един общ ритъм. Удивителен и свещен ритуал на единението.

Като имаме предвид и това, че нашите пращадковци и прабаби са се ухажвали и харесвали най-вече на хорото и същото е продължавало много дълго време, през цялата българска история, значи освен другото, то се е изявявало и като един от главните ваятели на бъдещите поколения – нещо от всеобщото настроение и от ритъма тогава завинаги се е вграждало в темелите на нацията, в посоката на нейното развитие. Бавно, но непрестанно – както се образуват сталагмитите и сталактитите – се е изграждала и тя, за да получи трайност и вечност.

Може да се каже и така: нашето хоро е българският цигун или традиционната ни йога. И убеден съм, няма да е далече времето, когато то съзнателно ще се използва по този начин, поддържайки здравето, силите и способностите на практикуващите го на високо равнище. Ще разкрия тук и една тайна: необикновените успехи на българския футбол в Америка през 1994 година до голяма степен се дължаха и на хорото, въведено (съзнателно или не) като основен метод за възстановяване след мач и за настройване преди мач. Това вероятно е главният принос на треньора Пенев тогава.

Векове наред, щом е идвал празник, към хорото на мегдана (на площада) от всички страни са се стичали пременени и нагиздени жени и мъже, събирало се е голямо и въодушевлено човешко множество. И скоро там се е завихряло такава буйно веселие, такава вакханалия на духа, каквито днес трудно можем да си представим. А в центъра на хорото гайдарят се е чувствал почти като свещенодействащ шаман, който твори чудеса. Може би защото чудесата тогава наистина ставали... А защо ли пък да започнат да стават и днес?!...